

Níu Kéo Tuổi Xuân

Hoàng Đức

"Trăm năm trong cõi người ta"

Cùng với thời gian và theo đà tiến hoá của vũ trụ, với những tiến bộ không thể tưởng của khoa học, câu thơ trên đây, mở đầu cho áng văn chương tuyệt tác của cụ Tố Như, dần dần mất đi tính chính xác.

Ngày nay "cõi người ta" không nhất thiết bị giới hạn trong vòng một thế kỷ. Nếu ta lần thẩn đọc các cáo phó đăng trên báo chí hàng ngày, ta sẽ thấy tuổi thọ của một vài người lúc lia bỏ cõi nhân thế mang đến 3 con số. Họ sinh ra vào đầu thế kỷ thứ hai mươi và vội vã ra đi vào những năm đầu của thế kỷ thứ hai mươi mốt. Ta không thể chối cãi được rằng tuổi thọ của con người đã gia tăng nhờ vào ngành y khoa ngày nay đã vượt xa thời của các cụ Hoa Đà, Biển Thước hay Hải Thượng Lãn Ông. Dĩ nhiên ta không kể đến những danh y khét tiếng giang hồ mà tài y dược đã được thần thánh hoá trong các pho truyện kiếm, chương của Trung Hoa như Tiên y Hồ Thanh Ngưu cư ngụ ở Hồ Diệp Cốc trong truyện Cô Gái Đồ Long hay như Sát nhân danh y Bành Nhất Chỉ trong Tiểu Ngạo Giang Hồ. Thật ra y học ngày nay cũng đã tiến gần đến mức độ đoạt quyền tạo hoá như phương pháp nhân bản tạo sinh "Cloning". Tạo ra một chú cừ non từ một con cừ không mang đúng ý nghĩa của một con cừ mẹ như quan niệm sinh sản từ trước đến nay vẫn chưa chứng tỏ được khả năng thần thánh của khoa học gia. Các vị Thần Y này còn muốn "ché tạo" ra những bộ phận trong thân thể con người để dành dùng thay thế cho những bộ phận bị lão suy hay mang mầm móng bệnh nan y. Các người mà Cha Mẹ sinh ra trót mang thân phận hẩm hiu dung nhan tầm thường không còn phải ngậm ngùi cho số kiếp mà chỉ cần một vài ngàn dollars đút vào túi của các y sĩ giải phẫu thẩm mỹ ở Hoa Kỳ là sẽ có ngay một gương mặt hay vóc dáng không chim sa cá lặn thì cũng rất chi là "sạch nước cần" để cao mặt nhìn đời, hoặc chỉ cần vài ba trăm dollars mang về quê hương mình để "đại tu" hay "tiểu tu" (tùy trường hợp giống Chung Vô Diệm nhiều hay ít) thì cũng không thua chúng kém bạn bao nhiêu mà đôi khi gặp các ông bác sĩ ở quê nhà mát tay thì nhan sắc có thể còn mặn mà hơn các bạn bè thực hiện "chỉnh trang đô thị" tại Mỹ và lúc bấy giờ tha hồ mà làm tình làm tội các quý vị liền ông con trai lỡ mắc bệnh Tề Tuyên bằng những liếc mắt xiêu đình đổ quán, nghiêng nước đổ thùng. Tuổi thọ của chúng ta ngày nay cao hơn hẳn các vị vua chúa thời xa xưa một phần cũng vì chúng ta nghèo và chúng ta theo chế độ đơn thê chứ không đa thê như thời xưa. Chúng ta nghèo nên cơm nhà quà vợ chứ không phung phí xa hoa trác táng như các ông Thiên Tử thời xưa với tam cung lục viện, hoang đâm vô độ, tuổi thọ chẳng đi đến bờ bến nào nên cuộc đời đã xí lắc léo lúc tuổi còn xuân mặc dầu tâm bồ sâm nhưng hàng ngày và ngụ y túc trực bên mình rồng ngày đêm chăm lo sức khoẻ và bào chế thuốc trường sanh bất lão liên miên kỳ trận.

Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày chia ra làm 12 tháng, mỗi tháng có 30 hay 31 ngày, riêng tháng Hai thì hẩm hiu số phận chỉ vồn vẹn có 28 ngày và 4 năm mới được một lần có 29 ngày. Thuở nhỏ, tôi phục ông Ngoại tôi quá trời vì đã chỉ cho tôi cách nhớ tháng nào có 30 ngày và tháng nào 31 ngày bằng cách nắm hai bàn tay lại và đếm các cục u do đầu xương các ngón tay tạo nên và các lỗ trũng ở giữa. Quan niệm của cái thiếu và cái thừa thật là tuyệt diệu trong triết lý Đông Phương chắc hẳn cũng bắt nguồn từ những sự kiện đơn giản này. Mỗi tháng 30 ngày hay 31 ngày không quan trọng, chỉ cần biết là theo thời tiết, mỗi năm chia ra làm 4 mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông, và mỗi mùa có 3 tháng. Đại khái mùa Xuân hoa cỏ tốt tươi, mùa Hạ nắng âm chan hoà, mùa Thu gió vàng sương muối, mùa Đông buốt giá tuyết băng. Không biết do đâu và do ai mà mỗi khi đề cập đến tuổi đời thì ta lại gọi là tuổi Xuân chứ không gọi là tuổi Hạ hay tuổi Thu và tuổi Đông. Cũng vì vậy mà mùa Xuân có Tết Nguyên Đán và có tục lệ mừng tuổi Ông Bà, Cha Mẹ.

Trong thời kỳ tôi đang độ tuổi xuân nghĩa là còn khoanh tay đứng mừng tuổi các đảng sinh thành để nhận tiền lì xì trong những phong bì màu đỏ của mấy ông ba Tàu làm ra để ăn tiền thiên hạ, trong khoảng thời gian mà giấc mộng chưa tròn, tâm hồn còn trong trắng ngây thơ vô số tội, khi cuộc đời không xem tôi là quả bóng trên sân cỏ để đá lên đá xuống lừa dẫn qua những lối mòn xóm nhỏ hay những cuộc tình không lối thoát, tôi mê thơ, hay chính xác hơn là tôi mê thơ tình của các thi sĩ trường phái lãng mạn Đông Tây như Lamartine, Musset hay Xuân Diệu, Nguyễn Bính vv và vv. Một trong những bài thơ tôi mê nhất đạo đó là bài thơ "Gái Xuân" của thi sĩ Nguyễn Bính với lời thơ thật êm ái, nhẹ nhàng, là lướt như mây trời xanh ngắt và dĩ nhiên là thật lãng mạn. Tôi mê bài thơ một phần vì tôi đã đi xem vở thoát kịch "Áo Người Trinh Nữ", một câu chuyện buồn không có "happy ending". Vai chính do Kiều nữ Kim Cương thủ diễn. Nàng đã làm khán giả khóc ướt mouchoir vì ngồi bên giường bệnh của cô em tuổi còn xuân mà đang đi lần về cõi chết vì cơn bệnh ngặt nghèo. Kim Cương đã diễn tả nỗi đau thương không những qua nét buồn muôn thuở của nàng mà lại còn đưa khán giả vào cõi thơ bằng khúc hát "Gái Xuân". Tôi mê "Gái Xuân" từ đạo đó và lúc về thăm quê hương, tôi ra Hà Nội, đã "năn nỉ" hướng dẫn viên du lịch tìm xem giòng sông Vân trong bài thơ của Nguyễn Bính chảy qua vùng nào để đến xem tận mắt cái thơ mộng của giòng sông nơi cô gái xuân của tôi ngồi giữ lụa. Rất tiếc là tôi đã không đến được giòng sông Vân của tôi vì hướng dẫn viên không biết sông Vân ở đâu. Tôi xin chép lại đây bài thơ "Gái Xuân" của thi sĩ Nguyễn Bính, một bài thơ mà độc giả thấy vui thì cũng thật là vui mà thấy buồn thì cũng buồn da diết. Đây là nét độc đáo của bài thơ!

*"Em như cô gái hãy còn xuân,
Trong trắng thân chưa lấm bụi trần.
Xuân đến xuân đi hoa mận nở,
Gái xuân giữ lụa trên sông Vân.*

*Lòng xuân lơ đãng, má xuân hồng,
Cô gái xuân mơ chuyện vợ chồng.
Đôi tám xuân đi trên mái tóc,
Đêm xuân cô ngủ có buồn không?"*

Đây, các bạn thấy không, chữ Xuân luôn đi cùng với tuổi đời! Sau này một vài văn nhân thi sĩ lại đổi "mốt" không đếm tuổi qua số mùa Xuân đi qua đời mình mà lại đếm tuổi qua mùa Thu cho văn chương hoa lá cành, cho ngậm ngùi theo lá vàng rơi. Nhưng gần như tất cả chúng ta ai cũng nghĩ đến những mùa Xuân trong đời người khi bỗng dung một sáng, một chiều chợt nghĩ đến những năm tháng đã trôi qua, chợt nhìn vào kiếng "chiếu yêu" thấy những nếp nhăn trên vầng trán, những vết chân ngỗng cuối đuôi mắt hay những nốt tàn nhang trên gương mặt, trên bàn tay và giắt mình thấy tuổi đời chồng chất và muốn níu kéo tuổi xuân bằng những xảo thuật y khoa như căng da mặt, chà đuôi mắt, hút mỡ bụng vì hệ thống "metabolism" đã lười biếng không chịu làm tan chất mỡ thừa dù đã cố gắng vận động, thể dục thể thao, tập luyện dịch cân kinh, khí công, tai chi, yoga hay suối nguồn tươi trẻ, phương pháp luyện công của các vị Đạt Lai Lạt Ma vv...vv. Ngoài ra để níu kéo tuổi Xuân ta còn có những phương thức khác chẳng hạn như theo lời khuyên bảo của nữ sĩ Hồ Xuân Hương:

*"Chơi xuân kéo hết xuân đi
Cái già xòng xộc nó thì theo sau"*

Phương pháp này chắc không khá vì trước hết phải có tiền để mua Viagra, Cialis, Levitra hay Tam Tinh Hải Cầu bổ thận hoàn, hay thang thuốc Minh Mạng; Nhất dạ lục giao sinh ngũ tử, hay Lộc nhung nai, Cao hổ cốt, Cao quy và đủ thứ hàm bà lằng rần mối, rần hô mang, tắc kè ngâm rượu

thuốc. Phương thức hưởng lạc kiểu ông thần Epicure này xem bộ hơi tốn kém. Nhưng rồi, theo cách này chắc tuổi Xuân cũng không kéo dài được bao lâu mà có khi còn "hui nhị ti" sớm vì đã trót noi gương vua ngoại triều Lê Long Đĩnh.

Một phương pháp níu kéo tuổi Xuân khác dễ áp dụng hơn là theo cách trang phục của mấy bà già Mỹ. Các bà này một khi đã thấy mình tuổi không còn "xoan" nữa là họ chuyên đi shopping mua những món trang sức quái dị, những áo quần màu sắc rực rỡ, loè loẹt, hoa hoè hoa sói của các bà đồng bóng đệ tử của Tiên Thiên Thánh Giáo. Gặp các bà này nếu muốn tò mò hỏi tuổi họ, tôi khuyên không nên đại dốt như thế, nhưng nếu liều muốn hỏi thì phải hỏi là: "How young are you?" vì họ tối kỵ chữ "old".

Bạn cũng có thể tìm lại tuổi Xuân bằng cách sinh hoạt như lúc còn xuân sắc, chẳng hạn như họp bạn một tuần vài ba lần để đấu hót, ăn tục, nói phét, xung hô với nhau mày mày, tao tao cho tâm hồn trẻ lại thời bắt bướm hái hoa. Nhớ kiếm cái cà vạt nào màu mè hay hình vẽ hơi "đĩ ngựa" một tí mà tròng vào cổ nhé! Chọn cái sơ mi nào màu tươi sáng một tí như màu vàng hoa cúc để ngâm thơ Nguyên Sa:

"Áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc"

hay thơ "Chuyện Chúng Mình" của Nhất Tuấn (cũng có màu vàng):

*"Cũng tại anh mà trời Thu đổi gió,
Mimosa phủ kín mặt đường khuya,
Vương đầy tóc em, bắt đền anh đó."*

Hay chọn màu tím Huế cho lãng mạn tím cả trời chiều nhé!

"Một chiều lang thang bên giòng Hương Giang, tôi gặp một tà áo tím, màu áo tím ôi luyến thương..."

Phương pháp níu kéo tuổi Xuân bằng trang phục này có thể áp dụng cho cả nam phái và nữ phái như cái kiểu lá sỏ tử vi nam nữ xem chung.

Tôi lang bang về chuyện "Níu Kéo Tuổi Xuân" để tưởng nhớ đến thằng bạn, nay đã ra người thiên cổ, đã từng cùng tôi chiều chiều la cà đến tiệm ảnh trong khu phố chúng tôi cư ngụ để chiêm ngưỡng dung nhan bà chủ tiệm xinh đẹp mà chúng tôi lễ phép gọi bằng "Chị" vì bà lớn tuổi hơn chúng tôi. Thuở đó bà chị đang đi trên con đường số 4, nghĩa là đã hơn bốn mươi mùa xuân trôi qua trong đời, đã hơn bốn mươi lần đêm lá Thu rơi nhưng nhan sắc bà chị của chúng tôi còn "lộng lẫy lối đi xưa" lắm. Thế mà thằng bạn của tôi đã một lần độc mồm độc miệng cho rằng bà chị đang cố gắng níu kéo tuổi Xuân. Cũng may là bà không nghe câu nói này chứ nếu không thì chúng tôi đã bị bà vác chổi chà đuổi chạy không cho chúng tôi mon men đến cửa hiệu của bà nữa. Ít năm, sau 1975, bà chị duyên dáng xinh đẹp của chúng tôi đã không cần níu kéo tuổi Xuân mà âm thầm lìa bỏ "cõi người ta" khi chưa tròn tuổi trăm. Tôi biết tin muộn nên đã không đến đưa tiễn bà chị về nơi an nghỉ ngàn thu. Sau 1975, bà chị đã không còn làm chủ tiệm ảnh nữa, nên không còn ngồi nhón nhờ cho "khách tình si" chiêm ngưỡng dung nhan, do đó, theo tôi, sinh thú đã tàn lụn nhanh theo kiếp đời mong manh.

Biết bao ngậm ngùi khi tuổi đời chồng chất, thấy:

"Ngày Xuân con én đưa thoi"

Thời gian ôi, hãy dừng đôi cánh cho tuổi đời còn mãi với xuân xanh!